

ne bo manjkalo, ker se umetnik ne bo bal truda, da odene vsebino, ki mu je ljuba in draga, v najlepšo obliko.

O sebi. (Spomlad 1858.)

Babica! Spomlad!

Dobri ljudje se imajo vendarle izborna na svetu, celo taki ljudje, kot sem jaz, se imajo izborna. Narava, zrak, vse je polno upanja, vse preveva neka slutnja bodočnosti — čudovite, krasne bodočnosti... Včasih se motimo in mislimo, da ne čaka samo narave, ampak tudi nas sreča in bodočnost — in tedaj se dobro počutimo. Tudi jaz sem sedaj v takem polčrčaju ter Vam hitim z egoizmom, ki mi je lasten, poročati o stvareh, ki me zanimajo. Če prav premislim, dobro vem, da sem le star, zmrzel in v gosti omaki skuhan krompir, toda spomlad vpliva name tako mogočno, da se včasih sredi v sanjah zasledim pri misli, da sem rastlina, ki se sedaj šele razvija in z drugimi rožami in rastlinami vred tiho, veselo in preprosto raste na božji zemlji. In tako se vrši sedaj v meni neka notranja izprememba, neko očiščevanje, neki proces, katerega ne more nihče pojmiti, kdor ga ni sam občutil. Vse staro, vse napačne konvencije, lenoba, egoizem in vsi grehi, vsa zamotana, nejasna naagnjenja in zveze, vse napačno usmiljenje izginja. Celo kes je šel.

Dajte prostora redki roži, ki že poganja popje in s spomladjo cvete...

Menih iz Optina.

V Optinu je več kot 30 let ležal v samostanu bolan na tleh ohromel menih, ki je mogel le še z desno roko geniti. Zdravnik je izjavil, da mora mnogo trpeti, toda on ni tožil, temuč je s prekriževanjem in hvaležnimi pogledi, ki jih je vpiral v svetniške podobe, smehljaje kazal, kako je Božu hvaležen in kako se veseli iskric življenja, ki je še tlela v njem. Deset-tisoči obiskovalcev so prihajali v samostan, da ga vidijo, in težko je premotriti, koliko dobrega je ta človek, ki ni bil za nobeno delo več, storil na svetu. Ta človek je gotovo izvršil več dobrega kot tisoči in tisoči zdravih ljudi, ki živijo v prepričanju, da služijo svetu, če sede v raznih institutih...

Življenje v mestu.

Zame in za vse misleče ljudi je v mestu najhujše, da se moram neprestano prepirati in pobijati napačne sodbe ali jim brez ugovora pritrditi, kar je še zopernejše. To prepiranje in pobijanje ničevosti in krivih trditvev je najnekoristnejše delo in se nikdar ne konča, ker je laži brez števila... Če se človek ne pregovarja, mu postane marsikaj tako jasno, da je vsak ugovor izključen; to pa se zgodi le v tihoti in samoti.

Norvežani na južnem tečaju. (Konec.)

Po štiridnevnem boju z ledenimi predstražami je dospela „Fram“ ob 66°03' S in 176° W v Rožovo morje, ki se razteza tja do barriere. Tu sta se v poletju 1910/11 (pri nas zima) sestala Scott in Amundsen, a prezimovališči nista bili skupaj. Dočim je šel Scott v bližino vulkana Erebus pri ali v Mc Murdovi cesti, je ostal Amundsen ob barieri v nekem zalivu v ledu, po katerem je sklepal na goro v ozadju; ta gora razdeli led, ki se do zaliva še ne sklene. Amundsen je šel od „Zaliva kitov“ proti jugu, zadel res na goro in prezimil tam (naše poletje 1911), 100 km bližje tečaja nego Scott. (Po zadnjih poročilih je bil Scott 23. jan. 1912 oddaljen od tečaja še 150 angleških milj [milja = 1609 m]. Dobil je tudi premož in razne kovine.) Vsi hvalijo Amundsenove priprave, dobro organiziranje, malo ljudi, a samo izbrani, imel je s seboj pse, brez dvoma najboljšo živino za vprego na ledu, Scott pa ponije, ki niso tako utrjeni in „tudi ne morejo živeti drug od drugega“; Amundsen in tovariši so tudi izborni v tekanju s smučmi, znajo dobro voditi sani, imajo veliko dolgoletno izkušnjo (n. pr. Amundsen sam ali pa Johansen, ki je šel takrat z Nansenom proti severu in sedaj tudi rekel, da je veliko lažje iti na jug). Omenjeno izhodišče nam pa tudi priča, da ni uporabil Shackletonove poti, kakor so mu očitali. O rezultatih bomo pozneje govorili, sedaj samo domnevajo o možnih rezultatih, ki jih je dosegel; fantazira pa vsak lahko. Razdelili bomo morebiti Antarktiko v dva dela, visoko planoto na vzhodu z mogočnimi gorovji, ki gredo pa tudi proti zahodu, in tu najbrže vrhutega arhipel mnogih otokov, zvezanih med seboj z ledom, morebitno zvezo Grahamsland—Viktorialand.

Že začetkom februarja 1911 so začeli s pripravami za prodiranje proti jugu. Do 11. aprila so napravili tri zaloge, na 80, 81 in 82° S, shranili tam 2600 kg mesa tulnjev, drugih živil za pse itd., vsega skupaj 4100 kg; sedem kilometrov od zalog na vsako stran so zasadili zastave, da so jih pozneje lažje dobili. Šli so potem nazaj v prezimovališče po gladkem ledu, nekega dne kar 100 km. Prezimili so ob gori, osem

Z BOJIŠČA: TURŠKI ČASTNIKI VEŽBAJO ARABCE.